

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 1.

V Ljubljani, dné 1. januvarja 1895.

Leto XV.

Afanasij Sjemjonovič.

Balada po ruskih narodnih motivih.

• Hej, bojarji in knezi in kmetje vi!
Kdó iz vas imá tožbo še kako zdaj?
Naj izstopi iz tolpe sém vsak brez strahú,
Saj zató sedí danes mej vami car,
Da razsója vam pravde pravično sám,
Da kaznuje zločin, a da štíti krepóst!•

Za Moskvój, tam v Slobodí Aleksandrovski
Sredi trga mej ljudstvom kliče glasník.
A car Ivan Vasiljevič tiho sedí
Na prestolu, čakaje tožnikov še.
Glej, na glavi car krono bleščečo imá,
Okrog vrata ovíja se lanec mu zlat,
Križ pripéti na njem pravoslavni zlat
Izpod brade na prsih mu svéti se,
Plašč odeva teló mu ves svilnat, težák,
A na čevljih iskrijo se démanti.

Ob prestól se opira z levicoj car,
A v desnici mi palico težko drží,
Okovano z železnim okónčnikom
Okrog carja stojijo opričniki.
Nikdo danes pred carja ne stopi več?

Pač! iz množice stopi mladenič ják,
Kakor jelka je raven in visok je
Afanasij Sjemjonovič, lepi kmet.
Tja pred carja pogumno postavi se,
Poklonivši se v pas, mu spregovori:
»Gosudár ti naš, Ivan Vasiljevič!
Imel rožico krasno sem v vasi jaz

Za Moskvój belokamenoj daleč tam;
 Lepše nisem nikoder še videl okrog.
 Hodil k nji sem vsak dan devet vrst hodá,
 Hodil gledat v oči sem prekrasne ji
 In prinašal daróv dragocenih ji,
 Sarafán za poroko ji kupil lep.
 Pa je prišel Tatár in nevesto mi vzел!
 Rož cvetočih dišečih vrt poln je njegóv,
 Žen najlepših tam v gradu njegovem živí —
 A jedino je rožico meni on vzел,
 Oh, ukral je nevesto brezsrčnik mi!
 Tam zdaj véne na tujem moj beli cvet,
 Tam zdaj gine nevesta, tožeč za menój,
 A jaz ginem in plakam brez nade za njoj . . .
 Gosudár ti naš, Ivan Vasiljevič!
 Káj zaslužil je, káko kazen Tatár?«

»Smrt!« zavpije car Ivan Vasiljevič,
 In priplava oblak mu na čelo črn,
 Izpod njega zabliska se blisk na blisk
 In zašvigajo strele zlovešče že . . .
 »Smrt Tatarju! Takó ukazujem car jaz!
 Oh, opričniki vi, lenuhi vi!
 Tam po Moskvi ves dan mi pohajate
 In brez dela ob oglih postajate;
 In zastonj mar vi jeste moj beli hleb?
 In popivate vince zamorsko zastonj?
 Kar lovít, lovít hitro Tatarja vsi,
 Ulovivši ga, koj ga obésite!«

Izpred carja že plane opričnikov roj,
 Prepíráje se in suvaje se,
 Kdo iz njih pač bi prvi Tatarja ujél . . .
 A mužik Afanasij Sjemjonovič
 Še pred carjem stoji — stoji, govori:
 »Oh, junák si, car Ivan Vasiljevič!
 Ne velévaj loviti Tatarja tam!
 Saj Tatar — si tí, Ivan Vasiljevič,
 Ti utrgal si rožo mi, ljubico,
 Ti ukral mi Natašo, nevesto, si!«

A. Aškerc.

